

punkt, at der dog i min fri Ret til at afslutte Kontrakt om Arbejde maatte være den Indskrænkning, at jeg fortrinsvis skulde henvende mig til visse bestemte Personer.

Jensen-Sønderup: Jeg tror, det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) lægger mere ind i mine Udtalelser, end der laa. Jeg har kun villet hævde, at Ønsket om, at den paagældende Egns Haandværkere maatte faa Erstatning for det Arbejde, de efter Opfordring fra Overværgeraadet have udført, selvfølgelig ikke — i hvert Fald ikke for mit Vedkommende, og jeg troede heller ikke for det ærede Medlems Vedkommende — er dikteret ud fra den Betragtning, at den højtærede Minister ikke har været berettiget til at bortgive Arbejdet til hvem som helst, for det har Ministeren ubestridelig været berettiget til. Da der i Forvejen har været forlangt et bestemt Arbejde af den paagældende Egns Haandværkere, er det rigtigt, at de faa Erstatning og Vederlag for det Arbejde. Men paa den anden Side er det saaledes, at hvis Justitsministeren havde henvendt sig til de samme Haandværkere og de havde faaet Arbejdet i Entreprise, var der selvfølgelig ikke blevet Tale om, at de ogsaa skulde have Erstatning. For saa vidt er det en Følge af, at Justitsministeren har benyttet sin Ret til at bortgive Arbejdet til hvem som helst, at der saa bag efter opstaar ikke et juridisk, men i hvert Fald et vist moralsk Krav om Erstatning til den paagældende Egns Haandværkere.

Krabbe: Saavel til det ærede Medlem, der sidst talte, som til den højtærede Minister vil jeg gøre den ganske korte Bemærkning, at der i den Frihed, som der gaves den højtærede Minister til at bortgive Arbejdet uden at anvende Licitation, selvfølgelig ikke indeholdtes nogen Fritagelse for at tage de Hensyn, som man ellers efter hele Forholdet mellem Folketing og Ministerium altid har ønsket skulde tages, og dertil hører dette, at man fortrinsvis ved saadanne Foretagender tager Hensyn til de lokale Haandværkere.

Justitsministeren (Alberti): Jeg skal oplyse, at blandt de Dokumenter, som have foreligget for Finansudvalget, inden denne Sag fandt sin Afgørelse i forrige Rigsdagssamling, er blandt andet en Skrivelse fra Justitsraad, Arkitekt Meyer til Overretsassessor Brun af 22. Juni 1906;

hvor det hedder: „At indhente bindende Tilbud nu fra de stedlige Haandværkere er ikke tilraadeligt eller praktisk. Et Arbejde som det foreliggende maa udbydes til Konkurrence blandt de stedlige Haandværkere.“ Da denne Skrivelse forelaa, da der blev taget Bestemmelse om Sagen, maatte jo det ærede Medlem vide, at den Konkurrence blandt de stedlige Haandværkere, som det fra først af var Meningen skulde finde Sted, og som Meyer omtaler i Brevet til Brun, ikke vilde kunne finde Sted, eftersom der ingen Konkurrence vilde blive. Jeg skal tillige minde det ærede Medlem om, at det maa have været ham vel bekendt, da det har været Genstand for Forhandling i Tinget, ikke een, men adskillige Gange, at jeg, da jeg forrige Gang havde et Byggeforetagende at skulle skaffe udført, nemlig Viborg Sindssygeanstalt, hvor jeg opfattede det saaledes, at jeg havde Ret til at give Arbejdet i Entreprise til den, jeg fandt, var den bedste, slet ikke henvendte mig til de stedlige Haandværkere, men til Oscar Køhler. Hvis nu det ærede Medlem havde lagt Vægt paa, at det skulde være en eller flere stedlige Haandværkere, der fik Arbejdet, skulde og burde det ærede Medlem have talt, medens Tid var, og siden tiet stille.

Krabbe: Dette Faktum, at man ved Arbejdet i Viborg undlod at anvende Licitation eller henvende sig til stedlige Haandværkere, er noget, som er blevet meget dadlet her i Tinget.

Hvad det foreliggende Tilfælde angaar, kan jeg ikke noksom gentage dette, at en bestaaende Praksis, en bestaaende Forstaaelse mellem Regeringen og Tinget om fortrinsvis Henvendelse til Stedets Haandværkere, paavirkes ikke i mindste Maade derved, at der gives en Minister Frihed til i visse Tilfælde at unnlade Licitation.

Justitsministeren (Alberti): Den Praksis, det ærede Medlem stadig paaberaaber sig, maa jeg tilstaa, at jeg ikke kender. Jeg har i alt Fald aldrig anvendt den. At jeg er bleven dadlet her i Tinget, som det ærede Medlem siger, indskrænker sig til, at jeg er bleven dadlet af et Mindretal. Det kan være ubehageligt, men det er dog noget, som ærede Medlemmer maa vide ikke i særlig Grad er egnet til at paavirke mig, ikke Spor. Det er Flertallets Afgørelser, der paavirke mig, men ikke Mindretallets Dadel. Jeg gen-